Ч. 1. Субота 3 (16) січня 1904 Рік XIV.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция і Адмінїстрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

**Передплата у Львові** в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

| | | |
|---|---|---|
| на цілий рік | К | 4·80 |
| на пів року | „ | 2·40 |
| на чверть року | „ | 1·20 |
| місячно . . . | „ | —·40 |

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

| | | |
|---|---|---|
| на цілий рік | К | 10·80 |
| на пів року | „ | 5·40 |
| на чверть року | „ | 2·70 |
| місячно . . . | „ | —·90 |

Поодиноке число 6 с.

## Запрошенє до передплати.

З новим роком звертаємо ся до наших читателїв з просьбою, щоби старали ся відновити передплату як найскорше так, аби наклад можна управильнити і висилки не треба переривати. Рівночасно звертаємо ся з просьбою до всіх наших читателїв, щоби старали ся приєднувати для нашої часописи нових передплатників, памятаючи на те, що тим зроблять не малу прислугу нашому народови, котрому потреба як найбільше просьвіти і науки.

„Народна Часопись“ буде й на дальше держати ся тої самої проґрами що й доси, значить ся, буде попри всілякі вісти політичні з цїлого сьвіта подавати як найоби[illegible]йший і найвсестороннїйший материял до читаня як з обсягу красної лїтератури так і всїх наук потрібних для загального образованя і практичного житя. На добір що найкрасших повістий будемо як і доси класти найбільши вагу, а у кого буде охота, той зможе зробити собі з наших фейлєтонів гарну бібліотеку.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають у Львові Аґентия дневників п. Соколовского, пасаж Гавсмана ч. 9, а на провінциї ц. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адмінїстрациї, але тодї не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староство; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

**Передплата у Львові** в Аґентиї дневників п. Соколовского, пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

| | | | |
|---|---|---|---|
| на цїлий рік . . . . | 4 | К | 80 с |
| на пів року . . . . . | 2 | „ | 40 „ |
| на чверть року . . . | 1 | „ | 20 „ |
| місячно . . . . . . | — | „ | 40 „ |

Поодиноке число 2 сотики.

**З почтовою пересилкою:**

| | | | |
|---|---|---|---|
| на цїлий рік . . . . | 10 | К | 80 с |
| на пів року . . . . . | 5 | „ | 40 „ |
| на чверть року . . . | 2 | „ | 70 „ |
| місячно . . . . . . | — | „ | 90 „ |

Поодиноке число 6 сотиків.

## Вісти полїтичні.

*(Дволїтна служба у войску. — З австрийского парляментаризму. — З далекого всходу. — Ворохобня Герерів в німецкій полудневo-африканьскій кольонії.)*

Мінїстер війни Пітрайх відповідаючи на питаня, поставлені до него в буджетовій комісиї австрийскої Делеґациї, говорив в деяких справах дуже загально, закриваючись або тим, що або тоті справи не набрали ще в угорскій Делеґациї конкретного виду, або що то справи державно-правної натури. Що-до уживаня краєвих язиків при науцї поодиноких предметів в школах войскових, то мінїстер сему не противний. Дальше заявив мінїстер, що управа военна старає ся о то, щоби всї народности в армії мали однакову опіку і однакове увзглядненє. В справі контрольних зборів ведуть ся наради, щоби вишукати якийсь спосіб, котрий би на будуче не допускав до колотнечі, але власти войскові будуть і на будуче остро карати всяке демонстративне поступованє резервістів. В справі дволїтної служби при війску сказав мінїстер війни, що дотичні проєкти законів вже виготовлені і передані обом правительствам. Заведенє дволїтної служби не може бути нагло

1

# Слїди їздця.

*(Повість з анґлійского).*

### I.

**Пес бідака.**

Осінний вечер, острий північний вітер, червоний захід сонця, дуби блекмарденьского парку. Крута дорога з корчами по обох сторонах і високими берегами, на котрих місцями можна бачити ще зелене листє ожини, а терен і рябина запрошують птиці до смачного пиру. Сумна дорога в чистім поли далеко від якої небудь оселї. Як далеко око сягає, не видко нї одного будинку з осьвітленим вікном, не здіймає ся нї одна хмарка синього диму понад лїсами. Аж пять чвертий милї від сего місця лежить село Остордж, а однако спізнений вандрівник міг би був гадати, що в тїй місцевости неможливо буде найти який притулок на ніч.

Одинока, самітна стать, що сидить скулена на краю дороги і миршавий пес побіч неї, скріпляють ще враженє пустки, яке робить ціла околиця. Щось невисказано сумного видко в тім сухім чоловіцї з єго старим плащем, котрий в наслїдок ріжних суконних лат нагадує майже Йосифові ризи з сьвятого Письма. Той чоловік вже не молодий і глядить з огірченєм. Має довге сиваве волосє, осмалене від вітру і непогоди лице, запалі лиця і мутні очи. Всї черти єго лиця зраджують голод і нужду. І пес, що глядить на свого пана, має вигляд виголодженого зьвіряти. Чоловік гризе кусник хлїба, який саме вийняв з синьої бавовняної хустини, в котрій містить ся цїле єго майно.

Голодний пан глодає, голодне зьвіря завидує єму. Махає заєдно благаючи коротким, стріпатим хвостом і від часу до часу жалібно зойчить. Єго властитель глядить на него з боку нерішучо; вкінци віднимає поволи хлїб від уст і кидає марні єго останки псови.

— Кусник для него, а кусник для мене — воркоче волоцюга з гнївом. — Нема нї одної вязницї в цїлім краю, де дали би менї гіршу вечерю, ніж маю єї як свобідний чоловік. Свобода солодка, кажуть люди. Я кажу, що не для порожного жолудка. Свобода гірка, коли велить чоловікови лиш голодувати і жити — як ми — правда Тім?

Тім стає на задні ноги і лиже лице вандрівника. То лиш язик пса, а однако то найтеплїйші пестощі, яких Варґас в сїм житю зазнав.

Тяжко підносить ся Варґас з свого сидженя, вистеленого зівялим листєм, бо він вже має шістьдесять лїт і вандрівка піхотою утомила єго. Поволи розглядає ся в сїрім сумерку.

— Чи то не те прокляте місце? — говорить до себе. — Обтятий дуб он-там, прогалина в корчах і стежка до Блекмарден. Так. То те саме місце. Двайцять лїт буде нинї — двайцять лїт — а всьо стоїть менї так ясно перед очима, немов би то вчера діяло ся. Не маю вправдї великої памяти для днів і лїт, але той день, той рік і то місце я не забуду.

Вийшов на горбок і розглядав ся серед більшаючого сумерку по луках, корчах і деревах, що були скрізь розсїяні по пустій, зле управленій околици. По другій сторонї вузкої польної дороги — бо село Остордж лежало в боцї від широкого гостинця — видко було лиш темнїючі лїси.

— Знаю он-той обтятий дуб і міг би присягати, що й та саджавка тут була — сказав Варґас. — Менї аж надто часто снило ся то місце, аби я єго міг забути. Але тепер ходи, Тім. Ми оба будемо сеї ночи спати під дахом. Ах, бідолахо, що до тебе, то я не цїлком певний. Може тебе не впустять; але будемо старати ся переперти, бідний Тіме!

Взяв на плече палвцю і пустив ся рішучо наперед.

— Нема більше як миля — бормотів до себе — ще здужаю зайти.

Пес кульгаючи волїк ся попри него. Варґас кулїв би ще більше як єго пес, коли би сила волї не піддержувала єго і не попихала наперед. Дорога була дуже пуста першої пів милї, відтак появив ся на горбку над дорогою самітний малий домок. Позаду дому стояв ряд улиїв, з переду падало тепле сьвітло огня на дорогу. Дальше йшли дві селяньскі загороди, одна побіч другої — бідні хатини не лїпші як шопи. Для бездомного бурлаки видавались они теплі і привітливі. Слїдували дальші забудованя — обширні, вказуючі на заможність доми, будинки старі, може столїтні, з переду з залюзиями, великими вікнами і причілкова-

переведене. Першим услівем есть підвисшене континґенту рекрутів. В той спосіб можна би збільшити стан низших відділів і довести до того, що вояки служили би дійсно лиш два роки. Відтак треба би збільшити число офіцирів і тих підофіцирів, що служать довше, а також постарати ся о ліпше їх заосмотрене. Наконець треба брати в рахубу також і справу стравунку. Наконець треба ще й то мати на оці, що тепер стоїмо перед реорґанізациею артилериї, котра наробить великих коштів. На всякий случай треба ще буде цілого ряду літ, заким дійстно дволітна служба у войску буде заведена.

Віденьскі ґазети доносять, що онгди явила ся у президента міністрів д-ра Кербера депутация бурмістрів з політичного округа баденьского під проводом пос. ґефрата Мархета і передала єму резолюцию, в котрій висказує бажаня, щоби др. Кербер постарав ся о такий парлямент, котрий би щось робив.

Ческа „Politik" порушила знову справу народного порозуміня і доказує, що недалеке рішене справи австро-угорскої угоди робить актуальним також і нїмецко-ческе порозуміне. Здає ся — каже згадана ґазета — що правительство заходить ся дуже ревно около установленя постійної комісиї в ческім соймі. Але то далека дорога. Заким буде ухвалений закон і зачне функціонувати, заким комісия уконституує ся, розділить помежи себе реферати і остаточно щось ухвалить, можуть минути цілі тиждні і місяці, а ситуация вимагає скорого вияснення. Коли постійна комісия має служити лиш до того, щоби усунути обструкцию, то се не удасть ся; ческі посли будуть жадати иншої запоруки, заким відступлять від своєї дотеперішної політики.

Ситуация на далекім всходї доси не змінила ся, анї не поліпшила ся анї не погіршила ся; здає ся, як колиб обі сторони вижидали догіднїйшої пори і длятого старають ся проволікати переговори. Після вістий з Льондону Япанія дала вже відповідь на послідну ноту. Відповідь не есть ультіматум, а противно есть держана в дуже умірнім тонї. Япанія обстає при своїх давних жаданях і не означає для Росиї нїякого речинця на відповідь. Яко важний успіх політичний вчисляють Япанії то, що їй удало ся довести до ратифікациї угоди з Хіною в справі Манджуриї, через що інтереси еї в тім краю набрали правного значіня. Таку саму угоду заключили й Сполучені Держави півн. Америки з Хіною. Можна сказати длятого, що Росия програла в Манджуриї дипльоматичну кампанію, бо тепер буде тут мати діло не лиш з самою Хіною але й з Япанією та Сполученими Державами.

Зловіща для Нїмеччини вість наспіла з полуднево-західної Африки. Племя Герерів, споріднене з Готентотами, збунтувало ся против Нїмців, обсадило нїмецку войскову стацію Окаганда, збурили міст на зелїзници недалеко сеї стациї, поперерививали дроти телеґрафічні та напали на стацию зелїзниці Вальдав. Многі з Герерів мають карабіни найновійшої конструкциї. Що дало причину до ворохобні, поки ще не звістно.

# Новинки.

*Львів дня 15-го січня 1904.*

— **Іменованя.** Ц. к. львівский висший суд краєвий іменував авскультантами судових практикантів: Гр. Ярославского, Мих. Хиляка, Ів. Юркевича, Гв. Войціховского, Фішля Тавенбавма, Івана Руксера, Леона Мацелиньского, Ів. Янковского, Фр. Земяньского, Фр. Дуральского і Як. Поворозника, всїх у Львові; Йос. Гордійчука і Людв. Розводу в Коломиї, Ів. Журавского і Алекс. Мартиновича в Перемишли, Володим. Бложецкого в Самборі, Фр. Висоцкого і дра Ізид. Ґольдфельда в Станиславові, Ів. Мецґера в Стрию, Тад. Микеевича в Золочеві, Стан. Лянґого, Зд. Швайковского, Христ. Чайковского, Йос. Гехта, Ад. Лянґера, Стеф. Закшевского, Володим. Дейницкого, Волод. Мельника, Ів. Комариньского, Йос. Кульчицкого, Ст. Гладишовского і Конст. Дуба, всїх у Львові, Ром. Блашкевича в Бережанах, Чесл. Бравна в Коломиї, Ор. Зембу, Евг. Кузя, Ів. Біліньского і Ів. Василика всїх в Самборі, Стан. Кокуревича і Тад. Купчиньского в Сяноцї і Мих. Чапраньского в Стрию.

— **Самоубийство.** Йосиф Возьний, капраль 45 пп., родом з Перемишля, повернувши зі сьвят до службя в Сяноці, застрілив ся минувшої недїлї по полудни на войсковій стрільници, де був призначений на дозорця. Віславши свого товариша від оборони краєвої під якоюсь покривкою з комнати, замкнув ся в нїй, а розібравши ся, стрілив до себе в самосерце. Причиною самоубийства мала бути нещастна любов.

— **Житєва драма.** З Задару в Дальматиї пишуть: Дня 14 грудня щез з Сянока поручник Евг. Комльоть. Він мав там спір з одною кухаркою. Заплатив їй признану суму, але кухарка ставила все нові жаданя, в наслідок чого поручник з Сянока утїк. Онгди витягнено в Задарі з моря трупа Комльота, котрий відобрав собі житє. З Сянока зникла також та кухарка і доси еї не віднайдено.

— **Люсратор шпиталів.** Краєвий Видїл постановив утворити окрему посаду люстратора шпиталів; на внесене Видїлу вставив сойм в буджет на сей рік на цїли тої люстрациї квоту 6000 К. До сповнюваня сеї функциї придїлив тепер краєвий Видїл б. управителя львівского шпиталю, Івана Ясиньского, котрий буде еї сповняти провізорично аж до часу отвореня відповідної посади.

— **Із Снятина** доносять, що в недїлю дня 10 с. м. відбуло ся в тамошній „Міщаньскій Читальни" аматорске представлене „Верховинців" Корженьовского. Аматори, члени Читальнї, грали свої ролї як заводові артисти. Дохід з вистави

---

тими дахами. Знов побачив вандрівник сьвітло і огонь — крізь напів отверті двері представляв ся вид виглидного устроєня домашного, чисто удержаної печи, кипучого кітла, малого округлого стола, на котрім стояли склянки і лежав великий бохонець житного хлїба.

Далеко, далеко на кінци ряду минулих літ побачив Варґас подібно устроєний дім, себеж самого як поважаного члена людскої суспільности, що удержував з свого досить значного заробку жінки і дїти. Пригадав собі на біляві головки і румяні лиця, на котрі падало сьвітло огня на комині, на чистеньку білу хатину з кусником поля і садком з шістьома яблінками.

— Чи то я був тим вдоволеним, поважаним чоловіком? — питав сям себе з чималим зачудованем.

Сьвітла в Осторджі. Не дуже славне осьвітлене. Слабе сьвітло падало з сїльскої крамницї — друге з вікон шкільного будинку — о много яснїйше пробивало ся крізь червоні заслони гостинниці „Під головами цукру", а одно з дому портієра, там дальше при воротах Шпрінґфільду, осідка сер Еверарда Андініяна.

Варґас задержав ся і поглянув вздовж головної улиці села аж там, де на закрутї стояла гостинниця, над дверми котрої гойдали ся у вітрі три цукрові голови.

Варґас знав то місце так добре як сам себе, хоч саме нині минуло двайцять літ, як він був на тій тихій улици. Він бачив гойдаючі ся голови цукру, як нераз в тих давних лїтних вечерах, коли він стоячи під ними з сїльскими політиками розмавляв о політичнім положеню сьвіта. Червона заслона може трохи збліда; на одній з трех високих топіль недоставало великого конара, але старий дім виглядав все ще так привітливо як давно.

Варґас почав шукати по кишенях, немов би надіяв ся найти там який забутий гріш. Але кишені були порожні. Він не помиляв ся. Їду і напиток міг сеї ночи Гемфрей Варґас одержати хиба з ласки якого милосердного чоловіка або з уряду.

— Відважу ся на то — воркнув крізь затиснені зуби. — То послїдна річ, яка менї лишає ся. Посадять мене за те до арешту, але дістану їду і пристулок; мої старі ноги трохи відпічнуть. Нехай діє ся що хоче! — При тих словах тихо закляв.

Дійшов аж до гостинниці, підсунув ся під саме вікно і заглянув крізь отвір в червоній заслонї. Коло огня сидів якийсь чоловік і курив люльку на довгім цибусї. Два другі гості пили при бічнім столї пиво. Якийсь чоловік, що виглядав майже на волоцюгу, спав, простягнувши ся як довгий на лавці під вибіленою стїною, але порожний таріль, що стояв разом зі збанком коло него на столї, доказував, що гостинниця мала в нїм гостя, заки він положив ся спати; а обємистий клунок, що служив его пірхатій голові за подушку, вказував на те, що він міг уважати ся за поважного члена суспільности.

Той образ, хоч як виглядав убого з підлогою посипаною піском, простими столами і комином — наповнив Варґаса завистию.

Війшов крізь отверті двері. Господар сидїв за своїм шинковим столом, читаючи вчерашну часопись.

— Хто тут у вас начальником, брате — спитав Варґас.

— Радше его оминайте — відповів господар. — Він не легко випускає волоцюгів.

— Тримайте свої ради для себе, аж вас о них попросять — відповів Варґас грубо. — Хочу знати, як називає ся начальник і де мешкає. То всьо, чого я від вас хочу.

— Може хочете самі ставити ся в суді? — спитав господар глумливо.

— Хочу!

— Кажіть то кому иншому, друже! Нашим начальником есть сер Еверард Андініян, властитель Шпрінґфільду. При кінци тої улиці найдете вхід до его дому. Хороший чоловік; найлїпший пан для своїх підвластних і служби, але людий вашого стану дуже не любить.

— Я не бою ся — відповів Варґас. — Ах, скажіть менї, пане господарю; не знаєте случайно кого, хто мав би охоту набути пса?

— То зависить від обставин. Коли пес доброї породи, хороший, добре вивчений і коли можна его мати дармо, то може би я й найшов такого, що мав би охоту взяти.

— Пес не красний, але вірний і розумний — відповів Варґас — і я дав би его вам....

Хотів сказати дармо, але розважив і докінчив:

— За лїтер пива.

При тім вхопив Тіма за шкіру на карку і показав пса господареви і одному з гостий.

Оба привитали Тіма голосним реготом.

— Дякую красненько — сказав господар. — Я не хотів би вас позбавити такого скарбу. Задержіть его аж до найблизшої вистави псів; але може набув би его князь Уельский на розплодок.

— Сьмійте ся, сьміїте — воркнув Варґас. — Ви не знаєте, що відкидаєте. Такого розумного, привязаного пса ще не було. Найлїпший домашний пес в Анґлії....

— Знаєте то з досьвіду? — спитав гість, гордий з свого дотепу. — Мали ви коли дім?

— Мав — відповів Варґас з гнївом — але не такий великий, як ви потребуєте.

— Так!

— Дім божевільних тут в повіті був би як раз добрий для вас, бо ви вже з роду дурні.

— Дякую — відповів гість голосом, немов би сказав що дуже розумного. — Коли-б я був редактором гумористичної ґазети, то навязав би з вами зносини.

— Отже не хочете пса, пане господарю — жалував ся Варґас, а его засумований погляд падав то на пса, то на товстого шинкаря.

— Нї, хиба бим дав его випхати на страхопуда. Ідїть з Богом, друже. Таких як ви тут не потребуємо.

призначено на виплату довгу, який тяжить ще на новонабутій реальности Читальні в квоті около 2.000 К.

**— Осторога перед еміґрацією до Америки.** Міністерство внутрішних справ остерігає перед еміґрацією до Сполучених Держав, бо з причини звиненя там численних промислових підприємств вигляди дуже некористні і богато робітників від кількох місяців не має занятя. Тисячі вертають до вітчини, так що транспортові товариства не можуть дати собі з ними ради. Від 1 жовтня до 10 падолиста м. р. число подорожних, вертаючих з Н. Йорку до Европи, виносило 27.000 супротив 13.000 в попереднім році. Переважно вертають Італіянці, Поляки, Словаки, Хорвати і Мадяри.

**— Огонь в театрі.** В Великім Вараждині на Угорщині вибух онодї в театрі в часї представленя огонь. Горіла вправдї лише в комнаті саджа, але колиб публика зібрана в театрі була про се знала, було би безперечно прийшло до катастрофи. Пожарна сторожа незамітно дістала ся на дах театру і розстелила довкола мокрі верітки, аби іскри з комина не запалили даху. Огонь погас, коли саджа вигоріла, а публика дізнала ся про огонь аж по представленю.

**— Скритоубийство.** З Нового Торгу доносять: Перед кільканайцяти роками виеміґрував 40-лїтний кушнїр Ян Новотарский до Америки, де доробив ся значного майна. Дома лишив жінку Марию і двох дорослих синів, котрих опісля спровадив також до Америки. По якімсь часї Новотарский вернув сам до Нового Торгу, щоби доживати віку при жінцї, котра ніяк не хотїла їхати за море. Аж тепер показало ся, чому она не хотїла покинути дому. В неприсутности чоловіка Мария Новотарска навязала любовні зносини з 30-лїтним мулярем, Яном Чубернатим, що мешкав в сусїдстві і тому була дуже невдоволена з повороту чоловіка до дому. Перед кількома днями, коли Новотарский мав вийти на село направляти кожухи, жінка дала єму напити ся горячого молока, почім він вибрав ся в дорогу. Вже по дорозї почув, що єму недобре по тім молоці і ледве заволїк ся до першої сїльської хати, де упав без памяти. Того самого дня Новотарский помер. Повідомлений про се суд перевів при помочи судових лїкарів секцию тїла, а відтак вислано внутренности небіщика до клїніки в Кракові для розслїду якости і скількости трутини випитої з молоком. Жінку Новотарского увязнено а підозріного о співвину Чубернатого глядає жандармерия.

**— Важне для катехитів і народних учителїв.** Дуже потрібний і хосенний при науці релїґії в народних школах є „Практичний провідник для катехитів,“ одобрений Митр. Ординариятом і Радою шкільною краєвою. В трьох частях того провідника є виложений практично предмет релїґії для шістьох степенїв науки а евентуально для чотирох кляс. Хто учить релїґії в народних школах або і приватно, повинен мати ту книжку. Набути можна в книгарни Шевченка і Ставропигійскій по цїнї 4 К 80 с за всї три части. Для народних учителїв є знижена цїна на 3 К, але лиш у о. Евгения Гузара, ул. Кампіяна 15, у Львові.

# ТЕЛЕҐРАМИ.

**Будапешт** 15 сїчня. Більша часть праси виступає остро против міністра війни Пітрайха і каже, що скоро міністер схоче ставити опір справедливим жаданям Мадярів, то й угорский парламент не ухвалить нїчого для войска.

**Будапешт** 15 сїчня. Седеркенїй поставив вчера внесене, щоби палата заявила, що спільна армія не відповідає угорскому праву і угорскій конституциї.

**Петербург** 15 сїчня. З нагоди нового року роздав цар множество ордерів. Оберпрокуратор сьв. Синода Победоносцев одержав брилянти до ордера сьв. Анни.

**Білград** 15 сїчня. З нагоди 100-лїтного ювилея освободженя Сербії Кара Дьордїєм було місто ілюміноване. В Тополи відбув ся по богослуженю пир, на котрім король Петро славословив свого дїда.

**Льондон** 15 сїчня. Японїя в своїй послїдній порі не відступила від нїякого зі своїх головних жадань. Одним з них єсть жадане здержаня верховної висоти Хіни над Манджурию.

Варґас воркнув проклін і обернув ся до двери.

Поволи поволїк ся тою самою дорогою, якою прийшов, на другий конець села.

## II.

### Отець і дочка.

Рід Андінїянів не належав до найбогатших в краю, але й нїколи не був бідний. Від часу, як Яспер Андінїян, учений правник, приятель і улюблений товариш Франца Бакона, набув маєтність Шпрінґфільд, що колись належала до одного монастиря, не опозорив доброго імени роду нїякий шубравець, не вменшив єго майна нї один марнотратний. Андінїяни женили ся все відповідно до свого стану, деколи навіть дуже користно. Охочі до наук, дійшли в сенатї і судівництві до великої слави, рідше лучали ся між ними вояки і моряки. В тій родинї женили ся звичайно пізно і лишали мало дїтий. В часї, коли іде наше оповіданє, замешкала в Шпрінґфільдї молодша лїнія роду складала ся всего з двох осіб — старого сер Еверарда Андінїяна і єго одинички доньки Валентини — називаної звичайно Валлї.

Сер Еверард мав пятьдесятий рік житя, коли Валлї обходила цїлком тихо свої двайцяті уродини. Цїлком тихо, але весело при боцї тих, що були їй наймилїйші на сьвітї.

Північно-всхідний вітер рвав пожовкле листє з букових дерев і гнув довгі, рівні конари кедрини до долу; в комнатї, котрої вікна глядїли на темну гущавину парку, було тепло і привітно. То була комната Валлї, та сама, в котрій она цїлу свою молодість провела на пильній працї з учительками. Там стояла стара обстава, котру она, підрісши, хорошо відновила, там висїли на темних стїнах образи єї родичів.

Недалеко від прекрасного фортепяна, напротив старинного великого комина, на котрім горіли веселою полумінею довгі поліна, видко було на новомоднім маленьким столику хорошу япаньску заставу на чай, цїлу червону і золочену. Валлї з вітцем і одним гостем пила саме чай.

Оба пани сидїли по обох боках комина в великих фотелях. Валлї сидїла на низшій лавочці перед огнем і глядїла своїми синїми очима, які видавали ся Норбертови Блякому так синїми, що він подібних не бачив в житю, на полумінь. Валлї була дуже біла і виглядала дивно молодо. Хто єї не знав, гадав би, що она не має більше як шіснайцять лїт.

Що єї уродини нї сим разом, нї взагалї нїколи не обходили ся гучними забавами, мало свою оправдану причину. Именно той день був для сер Еверарда Андінїяна найсумнїйшим днем в роцї; на короткий бо час перед північчю одного незабутного двайцятого жовтня, годину по уродженю Валлї померла єї мати.

Лиш один рік тревало подружє Еверарда Андінїяна. Єго жінка була дочкою одного княжого сина, котрий як молодший син не унаслїдив нї титулу, нї маєтку. Недостача віна не перешкаджала, що Ева Ротнай була одною з красавиць, о яку найбільше старали ся і до якої валили ся молоді люди з найвисших товариских кругів. Коли сер Еверард здобув єї, побідив богато суперників. І ледве по одноріч-нім пожитю з улюбленою женою, по щастю, яке всї, що знали ту пару, уважали найповнїйшим, опинив ся нараз Андінїян сам один в сьвітї — бо маленька дочка була ще тодї для него нїчим.

(Дальше буде).



За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

# ОГОЛОШЕНЯ.

**МІД** знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клґр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о меді варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. Іванчани.

## Аптика в Королівцї

поручае

**В. АЛЄРГАНДА**
**АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.**

Зїля тї, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болївнях легких і проводів віддихових, при кашлю, крипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пе ся в літнім станї рано і вечером.

**Цїна 50 сот.**

Товариство взаїмного кредиту

## „ДНІСТЕР"

стоваришене заресстроване з обмеженою порукою у Львові

**ПОЗИЧКИ** удїляє своїм членам на $5^1/_2$% і 1% додатку на кошти адміністрациї, за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотеку.

**СПЛАТУ** позичок розкладає догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

**ЧЛЕНОМ** може бути тільки обезпечений тревало в „Днїстрі" від огню.

**УДІЛ** членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 удїлами на 125.050 К.

**ВКЛАДКИ** щадничі принимае „ДНІСТЕР" і опроцентовує на 4% Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

**ЧИСТИЙ ЗИСК** роздїляє ся частию на дивіденду для членів, частию на публичні добродійні цїли: на церкви, бурси, захоронки, школи і т. д. На тї цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

**ІНФОРМАЦИЇ** в справах позичок удїляє Дирекция і аґенти.

**Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9,** — принимае пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижневника ілюстрованого". До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Дуже величавий
**образ комнатний**
представляючий
## „ПРИЧАСТЄ"
мальований артистом Єзерским в природних красках.
Величина образа 55×65 цтм.
Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.
Набути можна у
**Антона Хойнацкого**
Львів, ул. Руска ч. 3.

# Головна аґенция дневників

## СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимае пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).